

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

Timothei item presbyteri Hierosolymitani oratio de Propheta Simeone DEI
susceptore, & de eo quod est, Nu[n]c dimittis seruu[m] tuum Domine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

TIMOTHEI PRESBYTERI HIEROSOLYMITANI ORATIO DE PROPHETA SIMEONE DEI susceptore, & de eo quod est, Nunc dimittis seruum tuum Domine.

2. FEBRUAR

Simeon, primus & ultimus iustus.

Matt. 26.
& 27.
Iohan. 19.S. Simeon
admonetur
à spiritu
sancto.Simeon vn.
de agnouit
matrem
Domini.

GE dilecti, vltimū iustum oratione intueamur. Et quis est ille vltimus iustus? Qui nupèr à nobis est lectus in Euangelio secundū Lucam, nomine Simeon. Hic est & primus & vltimus: vltimus legis, primus gratiæ: Iudeus religione, Christianus gratiarum actione: Christianus lectione, angelus lingua, Simeon, qui fuit modò à nobis lectus. Qui ex pharisaica blasphemia, rosa collectus est ex spinis, & primus donationis gratiæ inspiratione cognitus: Simeon, qui eò processit iustitiæ, vt in ipso corpore veluti responsum acciperet, non præteriturum præsentem, quæ est ad tempus, vitam, donèc videret Dominum nostrum Iesum Christum. Iustus ergò & magnus Simeon, ò dilecti, cum ante susceptam carnem desiderasset videre Dominum, vidit in carnis susceptione: & animaduertit, & vltis est amplexus, & rogauit vt relaxaretur à custodia corporis, ore senili clamās ad omnium Dominum, qui videbatur infans, sicut audijsti: Nūc dimittis seruum tuum Domine secundū verbum tuum in pace. Quoniam viderunt oculi mei salutare tuum. Vidi gloriam tuam: Soluar ab hac breui vita, in quam cadit interitus. Vidi choream angelorum, glorificationem archangelorum, omnem creatam naturam exultantem, cælestia & terrestria vnum habentia transitum. Nunc absoluar, nè hīc retinear. Spiritus sanctus est in me, & video, quæ tibi euenient. Nunc absoluar, nè Iudeorum, qui sunt mei generis, quæ in te est futura, videam audaciam. Nè videam spineam, quæ plectitur, coronam: Nè videam seruum tibi alapas infligentem: Nè videam tibi intentari lanceam: Nè videam te lem obscurari: Nè videam lunam deficere: Nè videam elementa mutari. Nè videam te cruci affixum: Nè videam rumpi petras, Nè videam scindi velum templi: Non ferentia enim audaciam ipsa quoquē elementa, cum Domino dolore afficiuntur. Nunc dimittis seruum tuum Domine secundū verbum tuum in pace: Quoniam viderunt oculi mei salutare tuum: Quod parasti ante faciem omnium populorum.

Quid ergò Euangelista? Audi ipsum dicentem; Et erat homo in Hierusalem, cui nomen Simeon: & erat homo iste iustus, expectans consolationem Israël. Et spiritus sanctus erat in ipso: & erat ei datum responsum à spiritu, non visurum eum mortem, priusquam vidisset Christum Domini. Et venit in spiritu in templum. Audi sapienter, ò dilecte: hoc est quod dicit; Simeone domi sedente, & apud se orante, responsum venisse ad effectum. Solūm cogitauit Ioseph & virgo introducere puerum Iesum in templum, vt facerent ipsi secundū morem legis de ipso: & statim Spiritus sanctus præbuit responsum, hoc est, Excitauit spiritus Simeonem, dicens: Expergiscere senex, quid dormis? Venit tempus responsi: Vade citò, venit enim qui te soluit: excute vestes sepulcrales, para sepulcrum, ordina quæ ad domum tuam spectant. Venit enim, qui te soluit. Venit Emmanuel. Transi citò in templum. In loco sacro sacra. De sacro loco propheta. Quamobrem perniciosissimo cursu cupiditatis, tanquam penna aliqua, incitatus, & à spiritu leuatus, præuenit Ioseph & virginem in templum: non præuenit autem puerum, qui portabatur. Quomodo enim potuisset præuenire eum, qui vbique aderat? Ioseph & virginem præuenit Simeon in templo. Et cum præuenisset: adhuc prope adyta erat expectans reuelationem sancti Spiritus.

Cum fuisset verò in templo Simeon, vidit quidem multas matres cum suis filijs in templum ingredientes, ad peragendum sacrificium purificationis: In quarum medio erat etiam, quæ portabat venerandum foetum, & nullis sordibus contaminatum. Iustus autem Simeon huc & illuc oculos circumferens, postquam vidit multas matres in priuato habitu humanitatis, solam autem virginem infinito & diuino lumine circumdatam, separauit reliquas matres, clamans & dicens coram omnibus; Date mihi locum, vt teneam eum, qui desideratur. Vidi eum, qui me præuidit. Vidi: & meus geminauit spiritus. Cur quæ estis ancillæ, cum libera & Domina concertatis? Cur infantes vestros aræ offertis? Huc conuertimini: & eos offerte huic puero, qui est antiquior Abraam.

Abraam. Interim Simeon suis vlnis tenens Dominum, qui videbatur infans, Ioseph quidem & virginem benedixit; prophetiam autem traduxit ad Dominum, dicens virgini; Quid adspicis hunc puerum, o virgo; tuum & non tuum? mansisti enim virgo, sicut eras prius. Cur enim assidue fixis oculis intueris; & eum frequenter amplecteris? Cur ei mammillam semper præbes; volens filium habere florentiorem? Non eget nutrimento; cum ipse sit manna & vita suppeditor. Cur mollibus palmis demulces infantem; cum volens sopire? Hic infans non dormitabit neque dormiet, quod attinet ad diuinitatis dignitatem, quæ celatur? De eo enim dicit Propheta; Non dormitabit neque dormiet, qui custodit Israël. Cur hunc puerum adspicis virgo? Hic puer, o virgo, diuinitatis quæ latet virtute, cælum extendit sicut pellem; terram autem super nihilum suspendit; cum aquam mundo basim fundasset. Hic puer, o virgo incorrupta, est solis auriga, lunam tanquam clauo regit; è thesauris suis promit ventos; & est omnium quæ sunt Dominus. Hunc puerum o virgo; non mundanam, sed spiritalem accipe letitiam. Ecce enim hic est positus in ruinam & resurrectionem multorum in Israël; & in signum, cui contradicitur. Tuam quoque ipsius animam pertransibit gladius; vt reuelentur ex multorum cordibus cogitationes.

Hæc sanctus & qui Deu suscepit Simeon, dixit virgini Mariæ; reuelatione sancti spiritus de Iesu; qui videbatur infans; Ecce hic est positus in ruinam & resurrectionem multorum in Israël. Cur autem in ruinam; & cur in resurrectionem? Verum est verbum Domini. Quoniam enim Simeon, non sua virtute, sed sancti spiritus reuelatione; quicquid enunciauit de Domino; ad virginem dicens; Ecce hic est positus in ruinam & resurrectionem multorum in Israël; dixit; In ruinam quidem infidelium; resurrectionem autem eorum, qui credunt. Ad ruinam Synagogæ; resurrectionem verò Ecclesiæ. In ruinam demonum; resurrectionem autem sanctorum. In ruinam prophanorum; resurrectionem verò iustorum. In ruinam & resurrectionem; surrexit Matthias; cecidit autem Iudas. In ruinam & resurrectionem multorum in Israël. In resurrectionem latronis, qui erat à dexteris; in ruinam autem eius, qui erat à sinistris. Nam ille quidem pie se gerebat; hic verò maledicebat. In ruinam & resurrectionem multorum in Israël; & in signum, cui contradicitur. vera est oratio. In signum, cui contradicitur, fuit Dominus; vt potè, fœtus virginis. Nam magnum est signum; quod quæ virgo peperit; mansit virgo. Quod verò virgo sit signum, cui contradicitur; audi Esaiam in suo opere; Domino dicente ad Achaz; Pete tibi signum in profundo aut in alto; & dixit Achaz; Non petam; neque tentabo Dominum. Et dixit Esaias; Ecce dabit vobis Dominus ipse signum. Quodnam hoc? Ecce virgo in vtero concipiet. De hoc Dominico signo in virgine nato, cui contentiosa lingua multi erant contradicenti; Simeon futurum prius significauit, dicens virgini; Ecce hic positus est in ruinam & resurrectionem multorum in Israël; & in signum, cui contradicitur. Tuam quoque ipsius animam pertransibit gladius; vt reuelentur ex multorum cordibus cogitationes.

Hinc nonnulli existimârunt Domini matrem gladio morte affectam, sinem accepisse martyrij; propterea quod dixerit Simeon; Tuam quoque ipsius animam pertransibit gladius. Non ita autem habet. Ferreus enim gladius corpus diuidit; non dissecat animam. Quo fit, vt intemerata & sanctissima virgo hucusque sit immortalis; propterea quod qui in ea habitauit, eam traduxerit in loca; in quibus est assumpta. Quid ergo vult dicere Simeon ad Mariam; Tuam quoque ipsius animam pertransibit gladius; vt reuelentur ex multorum cordibus cogitationes? Gladium, qui pertransit animam, hic dixit Simeon dolorem virginis, quo erat afficienda virgo; vt quæ videretur perdidisse eum, qui veniebat ad quærendum eos; qui perierant. Quod verò dolor attigerit animam virginis, cum videretur perdidisse suum filium, qui appellatur nempe virginis; a diuinitate nupèr Euangelistam dicentem; Et quando fuit annorum duodecim Iesus. Sententia procedit ex sententia; & quæstio quæstione depellitur. Et quando fuit annorum duodecim. Quis? Deus verbum annorum duodecim; vni genitus filius Dei, qui est ante mundum; Qui olim fuit effector visionis temporum; nō autem genitus post tempora. Et quando fuit annorum duodecim Iesus; Quod attinet ad ortum ex virgine; numeratur tempus duodecim annorum. Particularim enim proficiebat Iesus ætate corpora; non simul autem totus creuit Dominus. Quam obrem nē existimaretur fuisse phantasia economiæ veritas, vt prius diximus, particularim proficiebat; seruans omnes huma-

Psal. 120.

Psal. 103.
Psal. 23. 134.Christus g
bus in rui
nam, q bus
in resurre
ctione pos
situs.

Luc. 23.

Esa. 7.

Immorta
lis, sic intel
lige, qd ad
immortalē
vitā resur
rexerit. Vi
detur tamē
eius fuisse
opinionis
Author, q
nunq mor
tua fuerit.

Luc. 2.

humanas mensuras humanæ susceptæ naturæ. De eo ita que dicebat Euangelista; Puer autem Iesus proficiebat spiritu & sapientiâ; & gratia Dei erat in ipso. Vide quàm accuratè locutus sit Euangelista. Non dixit; Deus verbum proficiebat, nè præberet Arrio materiam blasphemie illud; Proficiebat, ostendit id fieri, intercedente œconomia. Propterea enim duodecim annos natus. Vnde etiã dicebat Euangelista; Et quando fuit annorum duodecim Iesus, adduxerunt puerum Iesum secum undum morem festi eorum in templum; & cum impleuissent ipsi dies, dum reuerterentur ipsi, remansit puer Iesus; & non cognouerunt parentes eius. Putantes autem ipsum esse secum in comitatu, iuerunt iter diei, & querebant eum inter cognatos; & cum non inuenissent eum; iuerunt Hierusalem, querebant eum.

Luc. 11.

Eccè verò impletur dictum Simeonis ad virginem? Tuam quoquè ipsius animã pertransibit gladius; gladius, inquam, doloris; gladius inquisitionis, per quem eum querebat, qui perierat. Nam etsi mater esset virgo, eum tamen gestaui utero, & ei præbuit mamillam, & eum magna aluit cura; & maternum habuit habitum; vt mater erga suum filium. Quamobrem cum visa esset eum perdidisse, quærens in tribus diebus; in dolore cordis clamabat, dicens; O calamitatem; quando expectaui felicitatem; tunc da mnum sensi. Hei mihi; quis thesaurum surripuit? Quis preciosas opes mihi abtulit? Quis me mea spe est frustratus? Hei mihi; non dicar amplius benedicta in mulieribus. Non amplius dicent; Beatus venter, qui te portauit; extabui; non autem beata euasi. Quis est, qui te mihi eripuit? Quis tibi est insidiatus? Quis meum abscondit thesaurum? Cognata mea Elizabeth letatur propter filium; ego verò crucior. Illa enim habet militem; ego verò rege sum frustrata. Seruus custoditur; & Dominus non apparet. Vbi est archangeli Gabrielis saluatio? Vbi stella illuminatio? Vbi Magorũ adoratio? Vbi Pastorum exultatio? Vbi angelorum est glorificatio? Quando regnum expectaui; tunc relicta fui in mendicitate. Hinc ergò afflictionem & dolorem, tanquàm animæ gladium ancipitem, Simeon futurum videns; præsignificauit, dicens virgini; Tuam quoquè ipsius animam pertransibit gladius; Non dixit; Tenebit gladius, aut dominabitur gladius; sed, Pertransibit gladius; hoc est; Paruo tempore dolore afficiëris & affligëris; & statim à dolore liberaberis & afflictione.

Quòd autem dolore affecta sit intemerata & sanctissima virgo, putans se perdidisse eum, qui venerat ad salutem eorum, qui perierant; audiuit Euangelistam modo dicentem; Et factum est post tres dies. Vide quantum dolorem & afflictionem subiit virgo tribus diebus. Et factum est post tres dies; & ecce inuenit eum in templo sedentem in medio doctorum, & eos interrogantem, & eos audientem; & dixit ei mater eius; Fili, cur fecisti nobis hoc? Ecce pater tuus & ego dolentes querebamus te. Cur non nobiscum descendisti, sicut nobiscum ascendisti? Cur sedisti in medio doctorum? Quid interrogas & doces? Cum literas nondum didiceris; quid sophistam agis? Cur inuidiam aduersus te concitas? Cur me vis orbari fili? Ecce te ardentibus oculis adspiciunt; iam strident in te dentibus sicut feræ immanes; quæ mouentur aduersus agnum. Fili, cur sic fecisti nobis? Ecce pater tuus & ego dolentes querebamus te. Dominus autem eis deceterò aperiens diuinitatis, quæ latebat, dignitatem; in mendico humanitatis susceptæ spectaculo; eis respondet, dicens; Quid me querebatis? vbi autem querebatis? In celum non ascendistis; ad inferos non descendistis. In Ionæ balena non habitastis. Quid me querebatis; nesciebatis, quòd in ijs, quæ sunt patris mei, oportet me esse? Non audiistis Simeonem? Non me Dominum & Deum est confessus? Vos autem me queritis tanquàm puerum. Nesciebatis, quòd in ijs, quæ sunt patris mei, oportet me esse? Vnum patrem habeo in celo; vos verò accepi commodatò.

Diuinã &
mysticã me-
sam, sanctã
Eucharistiã
appellat.

Sed hinc imponentes finem orationi, vacemus diuinæ & mysticæ mensæ, per quam & mundus est stabilitus, & orbis terræ consistit, & regnum custoditur, & Ecclesia multiplicatur, & Deus sanctificatur? In Christo Iesu Domino nostro; cui gloria & potentia nunc & semper & in secula seculorum,
Amen.

GESTA